

I'll be quiet when
we can say sexual assault
and they
stop screaming liar.

Rupi Kaur

я мовчати
щоб не сказати сексуальне домагання
і вони
не верещатимуть брехухо.

Rupi Kaur

ПРОЛОГ

Важко щось шукати на кладовищі в дощ. А тим паче у аліну, коли під ногами поламане гілля й пелюстки пластмасових квітів.

«Батькові, синові, братові», «Видатній науковиці й матері», «Героїні СРСР».

Кажуть, письменники-початківці гуляють кладовищами в пошуку ідей: якщо не життєвого вибору персонажа, то принаймні його імені. Але що тут знайдеш? Усе однакове, немов з китайського заводу. Епітафії списані одні з одних: «Помним, любим, ждем». О Господи. «Ждем» привиділося.

Мрячне місце. Бездомні собаки, жодного відвідувача. Не Пер-Лашез, коротше. Там хоч на ангелів можна дивитися й поцілувати скляну стіну паломництва ЛГБТ – могили Оскара Вайльда. Тут, певно, теж чимало письменників лежить, але цілувати їх чомусь не тягне.

Так, ось нарешті й вона. Свіжа могила, земля ще не втрамбована, скромні вінки з сухоцвітів. Все як вона просила. Сухоцвіт після дощу виглядає так собі, але ставити тут «вічні» пластикові квіти суворо заборонено. Вона не зрозуміла їх «Інколи хороший смак лишається єдиним, за що тебе пам'ятатимуть».

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

I

– Ну що, моя шері, вже знаєш, у чому підеш? У тебе ще сорок вісім годин до початку істерика «шо-мені-вдигнути». І пам'ятай: я завжди за червоний шовк...

Марго кладе слухавку. Смішний такий Лоран. От де вона, а де істерика й червоний колір?

Сорок вісім годин, кажеш.

Марго зиркає на зап'ясток. Любить вона свій старий лаконічний Cartier з діамантами, хай скільки знавці торочитимуть, що годинники слід купувати у визнаних годинниківів, а не в ювелірів. «Кому потрібен годинник, коли є телефон?» – казали любителі економії. Але час цінний: Марго була в цьому певна, і крихітна коштовність це підтверджувала. До того ж цей годинник мав додану сентиментальну вартість. «Трофейний», казав про нього дід, даруючи його Марго на повноліття.

За пів години їй вийдати в Шарль де Голль. До підземного паркінгу на Сен-Жермені від площі Контрескарп хвилина десяти пішки.

Марго крокує вулицею Муфтар. Колись тут на районі випивав Гемінгвей, а не туристи-роззяви в пошуках його сліда. *The sun also rises*⁴. Що ж, тепер тут ні роззяв, ні відчинених наливайок – локдаун накрив місто поліетиленовою плівкою не-дозволу. Половина крамничок зачинена, одна з п'яти кав'ярень працюватиме на вніс, а студентські черги по гарячі сендвічі давно зникли.

Сюди лишалося ходити хіба що до книгарні «L'arbre de Voyageur». Це «Дерево мандрівника» відчинене і в неділю,

⁴ «І сонце сходить» (1926) – перший роман Ернеста Гемінгвея про життя експатів у Парижі та Плямпоні. – Тут і далі – дрібнітка авторки.

і в локдаун – книжки в Парижі визнали товаром першої необхідності. Марго любила цю книгарню ще й за те, що сама почувалася заклятою *voyageuse* – номадкою, яка, незважаючи на видиму осліптість, продовжує свою безкінечну подорож десь поза часом.

Париж.

Одразу після переїзду місто закрутило її в обіймах, мов пристрасний коханець. Усе здавалося можливим у City of Lights⁵. Париж обіцяв їй доленосні знайомства, вечірки в богемних помешканнях, бекстейджі модних показів, люксове *art de vivre*⁶, визнання і славу. І, як кожен самовдоволенний коханець, зрештою дав Марго лише те, чого було не особливо шкода.

Минулого місяця їй виповнилось тридцять два. Офіційно Марго – фотографка новонароджених у пологовому будинку. 14-й район Парижа, CDD⁷ зі сплатою всіх податків. Неофіційно в неї завжди є дві-три «халтури»: то фешнблогери, то наречені. Якщо приїхати до Ейфелевої о шостій ранку, закохани матимуть усі шанси на таку зйомку, наче Париж належить тільки їм. Щоправда, за умови, що дівчина вже нафарбована, а хлопець не запух після вчорашнього бордо. Стати на коліно («Ти за мене вийдеш?»), силнути рису голубам у сіре небо, витягти з куші роль – тобто друга дитинства, що профальшує «La Vie en Rose» на розладнаній скрипці. Поглядити шоку нареченої, змахуючи скупу сльозу (спокійно, туш водостійка).

Марго без проблем ладає з цією нехитрою режисурою. Хай які рагулі до неї приходили, вона гарантовано витягне з них ті краплини благородства, про які їй їхня рідна бабуся не

⁵ Означення Парижа як «міста світла» походить зовсім не з пісні DOORS, як думає Марго. Ймовіріше, так прозвучала заздрісна реакція англієць на тотальне впровадження газового освітлення французької столиці в XIX столітті. Мешч французької першої відсилює нас у глиб XVIII століття рівень злочинності в нічний час зріє настільки, що міська влада заблагала парожан залишати у вікнах свічки, аби хоч трохи освітлити темні вулиці.

⁶ Мистецтво жити (фр.).

⁷ CDD – contrat de travail à durée déterminée, вид французького трудового договору на визначений термін.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

підозрювала. А з чим не впорається її віра в людство — доправити фотешоп.

Лоран знав про її підробітки, та грошей Марго не рахував. Не те щоби він був казково щедрим — просто квартира, де жила Марго, була однією з п'яти його паризьких квартир, що в умовах карантину сумно простоювала без пожилців із Airbnb. А він сам мав чим перейматися в житті: родина з жінкою, трьома дітьми й мейнбуном та ще й чималий бізнес, який ніяк не вдавалося скинути на управителів, щоб присвятити решту життя головному — нестримному сексу. Марго в це «голове» вписувалася. Хто, як не вона, була його незмінною супутницею в паризьких секс-клубах і на приватних вечірках? Хто ще мала здатність так блискучино перевілюватися для них? Ось наче щойно були дженси, кашпошка й «хвостик» — і раптом 15-сантиметрові підбори, шовкова сукня на тонких бретельках, вечірній мейк і блискучі кучері. Марго була красивою і приязною. Не ставила зайвих питань, не істерила про стосунки. То не вимагати ж від неї розділення рахунка в ресторані?!

Марго зупиняється в буланжерії й купує булку з шоколадом. Ще гаряча і ще можна (Марго записялася собі не їсти солодке після 12-ї, але ніколи для цього правила поширювалася на час до третьої після обіду). Булка виявилась так собі. Такі й справді треба їсти виключно гарячими, поки вони не стали підшвами з говедликом шоколаду всередині. Ще й зуб на холоді аламаеш об такий. Хороша була би метафора і щодо людей, зітхає Марго, кривлячись на вібрування телефона в сумці. Останнім часом повідомлення рідко вішували щось хороше.

«Ну що ти там, забрала коханця? Я теж люблю тридцятирічних!» — писала їй Марі-Крістін.

Що-шо? А, це вона про С. Марго казала, що сьогодні забере його з аеропорту. Еге ж бо, любиш, це точно. Причому любиш цілком регулярно: адець сувора адвокатка в елегантному костюмі, а в п'ятницю ввечері — королева закритих свінг-вечірок

з особливою фішкою «відшмагайте мене». Марго ніяк не вдається стерти з пам'яті химерні обставини їхнього з Марі-Крістін знайомства.

Це було на віллі за півтори години їзди на північ від Парижа. Майже в Бельгії. Обіццалася «біла вечірка» з відповідним дрескодом і декором. Марго узяла віллу з колінами й неоновими підсвітками а-ля Беверлі-Гіллз, а за адресою виявився звичайний замський будинок із сільгоспугіддями через дорогу й хрипим басейном. Марго ніколи не соромилася бути бітчу, тож і тут, переходячи з імпровізованого паркінгу до вілли й грузнучи підборами-стилето в ґрунті, саркастично коментувала «претензійність цих селянок». Голосно, щоби почув гост вечірки на воротах. Флегматичний Лоран, як завжди, погоджувався: *c'est raison, ma chérie*.

Марго була там однією з наймолодших: от дідько, знову не було жодного кастингу.

«Усі страшні, як атомна війна», — Лоран і на це кивнув, не надто приховуючи власний тріумф: знову жінка, що прийшла з ним, найкрасивіша на вечірці.

«Ще й рагулі всі. Напевно, з Бельгії приїхали», — додала Марго, з типово парижанською огидою оглядаючи всі ці мерзюки і страхи, нап'янені на сумнівні комплекції. Он та фарбована білявка надягла таку спідницю, що видно не тільки верх панчіх, а й целюлітні ляхи й краечки сідниці. А ома брюнетка з розкішним волоссям — до речі, таки молодша від Марго — взагалі ходить у білизні посеред вечірки: ті-таки панчохи, пояс, стрінги й ліфчик, може, й виглядали б доречно, якби молода й красива не мала зайвих пів центнера ваги. Он там взагалі група сузькихеньких літніх дамочок у міні — що ж, про таких бодай кажуть «типова французка», не одній же Бріжит Макрон такою бути. Ось дівка з тугою дупою, засмаглими щічками й зачесаним у жінський хвіст чорнезним волоссям — майже вау. Тільки от халепа: три підборіддя звисають із пересмаженого тіла, що свого часу вклало лакт про невтручання з косметологією.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

«Так, я дуже зла. Ажистка, лукістка, ще й граматична нацистка...» — прошепотіла Марго на вухо Лоранові, і той правильно зчитав її меседж, вирушивши по шампанське.

А Марго пішла в туалет, щоби повітритися на себе у велепенське дзеркало. Власне відображення заспокоювало її з дитинства. А тут ще й естетична сатисфакція: невагома біла сукня з відкритою спиною, босоніжки на тонких ремінцях, сережки з діамантами (ці подарував попередній коханець, і вона вдягала їх навмисно — подразнити Лорана). Усе доречно, жодних вульгарних деталей. Так, вона бже блізня — але ж то під сукнею, яка так вигідно підкреслює обрис тіла.

Кілька знайомих із подібних вечірок, кілька нових пар, з якими можна говорити про роботу, відпустку й політику, гра в політес і мистецтво смолтоу.

«У нас сьогодні мама за дітьми пригляне, так раділа, що ми на вечірку вибралися... Ні-ні, звісно ж, вона не знає, на яку вечірку ми зібралися — хоча, може, про щось і здогадується».

Сценарій передбачає завдання й членджі, щоби невимушено розпочати оргію, чи то пак, за місцевим сленгом — перевести вечірку з вертикальної в горизонтальну.

«Оці дві дами заслужили пролучухана! — Майстер церемоній виводить у центр патіо двох молодих жінок: ту саму товстуку в мереживній білизні й пересмаженку із занедбаним лицем. — Ця пані порушила дрескод і прийшла в чорному, а ось ця — зазіялася!»

Пролучухан полягав у тому, що «випробування» почалися з них: обидвом зав'язали очі й поставили рачки серед двору. Всім гостям по черзі слід було поцілувати ліву сідницю бранки і запропонувати їй вгадати стать того, хто цілував. Вгадає — отримає поцілунок в іншу сідницю. Не вгадає — отримає ляпаса. Гості шуміли й тишилися цій декамеронській розвазі, як діти на святі в дитсадку. Марго не мала жодного бажання цілувати прищаву дупу товстуки, тому зраділа, коли їй дісталася пересмажена, що оцінила поцілунок Марго як «точно чоловічий!». Ляпас вийшов знаменитий.

«Ой, а на мене сказали, що жінка!» — зворушився Лоран.

«Ага, бородата дівчинка з цирку», — знизала плечима Марго.

Іхній члендж був одним із наступних. Назagal кожна пара мала шанс погодити завдання, надіслане Майстром церемоній за тиждень до вечірки, чи вгадати власне. Лоранові тоді не підишло нічого з готового: все здавалося йому «занадто жорстким» для його не дуже досвідченої партнерки. Ще потім передумає на вечірці з ним ходити! Тому в його версії членджду він зав'язував своїм Мадам очі, обирав трьох «жеребців», які мали пестити Мадам, а відтак Мадам навромацки обирала жеребця до душі й доводила його до оргазму. Знімати з себе одяг чи ні теж було вибором Мадам. Марго, вона ж Мадам (о, ця кумедна термінологія Майстра церемоній), уже задалегідь тицьнула пальцем у двох чорношкірих і одного європейця, з яким мило розмовляла доти. (Не про секс, ним тут займалися без зайвих слів.) Опинившись на кінг-сайзі ліжку, Марго щосили стримувалася, щоби не засміятися від нерішучості тих трьох «жеребців», що мали її пестити під пильним оком її Мсьє. Несміяли дотрки до шиї й грудей, наче їм усім років по тринадцять і оце вперше витало цілувати дівчину за шолою. Вагал!-то нерішучою чи загадковою за сценарієм членджду мала бути Марго, але так далеко не заїдеш. Вона по черзі роостібула всім трьом «жеребцям» штани. І — ох — натрапила пальцями на найменший член, з яким мала справу в своєму житті. Та ще й абсолютно неактивний. Два інші були звичайних розмірів. І тут Марго опосіло милосердя: як то вона вибере когось одного? Це ж той, у кого найменший член, піде й утопиться в басейні. А якщо вибрати його, то все одно втопиться, бо зрозуміє, що то з жалю. І Марго сказала: «Демократія!». Хрипко сміючись, вона взялася за всі трьох одразу. Хлопчику-мізничку дістася рот. Чи відчувала щось Марго? Навряд чи. Крім того, що їй слід тримати спину рівно й красиво викласти ноги — бо ж по вечірці ходить знаний жанровий фотограф. — вона ні про що особливо не думала. Як і в момент, коли один із жеребців, не зникаючи з неї сукні, захопився смоктати їй клітор. Марго не переймалася: одна-дві сцени

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>